

Cu profesori și studenți în curtea Academiei, 1940

Ce ne puteți spune despre neamul Felea de la Valea Bradului?

Bunicul meu a întocmit arborele genealogic al familiei, pe care eu l-am completat ulterior. Rădăcinile noastre se pot atesta documentar de la anii 1600. **Am descoperit că este vorba de nu mai puțin de 8 generații de preoți.**

Mergând din tată în fiu?

Da, străbunicul meu (tatăl Părintelui Ilarion și al bunicului) a fost preot, iar tatăl său, tot preot, și așa mai departe, timp de 8 generații.

Așa înțelegem cum a putut să se nască un mărturisitor în acest neam...

Da. În Arad, s-au stabilit patru frați Felea. Unul terminase matematica, altul muzica, altul era ieromonah. Însă cu toții aveau doctorate. Și toți frații Felea știau mai multe limbi străine. Fiind din generații de preoți, au fost cu toții trimiși la școli.

În dosarul de la Securitate al Părintelui sunt înșirate mai multe „epitete". Printre altele, comuniștii îl caracterizează ca fiind „foarte viclean și precaut".

Probabil că aceasta a fost argumentarea lor, din cauză că nu prea reușeau să-l prindă în cuvânt, astfel cum ar fi vrut.

A fost acuzat și de legionarism.

Eu știu că nu a fost legionar. El avea niște principii strămoșești pe care le respecta, și care la un moment dat s-au suprapus cu doctrina legionară. De acolo, comuniștii au extras ce le-a convenit lor, pentru a-l putea acuza. Părintele Ilarion nu a făcut politică. **Avea atâta de citit, de predat, de ajutat oamenii, încât nu mai avea timp și interes față de politică.**

Vorbiți-ne un pic despre relațiile sale cu ceilalți.

În familie, suntem niște oameni deschiși, **foarte sociabili**. Iar bunicii noștri erau uniți, aveau principii comune. Părintele Ilarion a fost nașul tatălui meu, Miron-Onoriu. De aceea au și suferit cu toții în momentul în care Ilarion a fost arestat.

Ați avut de suferit ca neam din cauza arestării Părintelui Ilarion?

Direct nu, dar cei dinaintea mea au fost mereu urmăriți și s-au aflat în vizorul Securității, corespondența le era citită, telefoanele ascultate.

În ultimul an ca profesor la Teologie, 1948

Se vorbea despre Părintele Ilarion ca de un mare trăitor al credinței...

Ni s-a transmis și nouă în familie aura lui de sfințenie. A fost un om foarte iubit pentru aceasta. **Avea harul de a se apropia de oameni**, ceea ce este foarte important pentru un preot: să știi cum să intri în sufletul omului, ca să-l poți face mai bun, să-l poți frământa ca pe un aluat ca să-l ducă spre un rezultat final bun.

Cine citește jurnalul Părintelui, îl descoperă a fi fost un om plin de modestie, care înșira lucrările zilnice de preot și profesor, fără să le considere realizări, ci datorii împlinite în mod firesc.

Poate că atunci oamenii erau altfel, nu făceau atâta popularizare și marketing. Dar nici statutul lui de moștenitor al multor generații de preoți nu l-ar fi lăsat să se împăuneze cu vreo reușită personală. Nu degeaba se dorește canonizarea lui. Cred că a realizat niște lucruri importante. Păcat că durează mult această procedură, față de alte popoare. În alte părți oamenii nu sunt atât de sceptici față de sfințenie. Sigur că trebuie cercetată viața și argumentată sfințenia, dar... Poate se vor schimba și la noi aceste lucruri.

Vă mulțumim!

Numărul 32 (c) 18 septembrie 2022

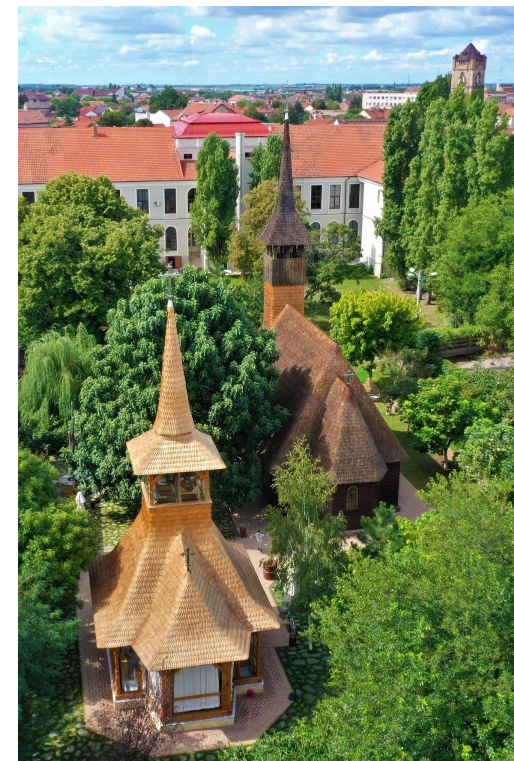
MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Și a început DUHUL DOMNULUI să lucreze

Preot Ștefan

„Noaptea în inima mea gândeam și se frământa duhul meu zicând: ... Oare, va uita să Se milostivească Dumnezeu? Sau va închide în mâinile Lui îndurările Sale? Și am zis: Acum am început să înțeleg; aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt... Dumnezeule, în sfințenie este calea Ta. Cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, Care faci minuni!" (Psalmul 76, 6-13)

Pentru noi, cei care în toiul adolescenței trecusem din perioada întunecată a regimului comunist și ceaușist, în perioada tulbure a promisiunilor democratice și a tranziției de la totalitarism la libertate, pentru cei din primele generații ale noii Facultăți de Teologie din Arad, continuatoarea după 43 de ani de întrerupere silnică a vechiului Institut Teologic și apoi Academie Teologică din Arad, lucrurile nu erau așa de clare și decantate de timp și de experiență ca acum, când ne aflăm deja la anvergura unei vârste. Dar atunci *„am început să înțeleg"* și cred că înțelegem tot mai mult că *„aceasta este schimbarea dreptei Celui Preaînalt"*. Am înțeles că, deși vremurile rămăseseră rămas tulburi și de multe ori mai viclene decât cele din care ieșiserăm, totuși, persecuția pe față și ostracizarea în toate chipurile a Bisericii, a credinței și a credincioșilor încetase, cel puțin pentru o vreme, și **Dumnezeu, pentru mila Lui și pentru sângele neamului nostru, *„curs prin șanțuri"*** (Radu Gyr, *Ridică-te, Gheorghe!...*), **a rânduit un timp de pace și rezidire, de rodi-**

Foaia MaxiMina a ajuns azi la numărul 100 de la prima apariție!

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

re, de milostivire.

Cel mai mare preț dintre toate câte sunt sub soare îl are sufletul omului, căci Însuși Domnul zice: „*Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*” (Matei 16, 26). De aceea, **cel mai bun lucru pe care îl poate face cineva în lumea aceasta este să investească și să lucreze pentru cele duhovnicești, care nu se vor lua de la acea persoană, nu se vor risipi, nici destrăma**: „*Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură.*” (Matei 6, 19-20). A aduna comori pentru sufletul tău, a-ți aduna comoară în cer este cea mai mare întreprindere la care este chemat omul a lucra pentru sufletul lui și al aproapelui. A tezauriza valori duhovnicești pentru creșterea și întărirea sufletească și mântuirea celorlalți este cel mai mare bine, milostenia sufletească întrecând cu mult – după importanță și valoare – pe cea materială. Cu siguranță, calea spiritului este esențială și grea, iar nu cea materială. **Cea materială se adaugă și urmează în chip necesar celei duhovnicești, dacă aceasta din urmă se face cu silință și nădejde.** Acest mare adevăr care, dacă îl punem la suflet și la inimă, ne face liberi, lipsește încă din prea multe inimi de români; pentru aceasta țara noastră umblă încă orbecăind pe căi lăturalnice și umbrite de moarte, și încă nu își află chemarea și sensul, iar milioane de conaționali aleg a lucra și viețui în țări străine. Pentru aceasta, dacă e să vorbim de vreo scădere a țării și nației noastre, aceasta nu este în primul rând materială, de organizare ori de bună gestionare a darurilor naturale, a energiilor și a persoanelor, ci este una morală, de asumare a trecutului, de primenire spirituală și de tratare în chip responsabil a prezentului, reluând și continuând lucrarea părinților noștri, care, în perioada comunistă, Dumnezeu a îngăduit să fie zdrobiți după chipul Mielului-Hristos prin suferință.

Dacă cea dintâi și cea mai de seamă lucrare pe care trebuie să o facă omul este cea a spiritului, adică partea cea bună care nu se va lua de la el, din aceasta, cea mai delicată și mai de cinste este cea a slujirii și a pregătirii sfințiților slujitori care să nască spiritual poporul lui Dumnezeu, căci, după cum spunea Părintele Arsenie: „*Sfânta Împărtășanie mai ține sufletul în oase și lumea în picioare*”.

Pentru aceasta am fost învredniciți de Bunul Dumnezeu ca, în timpul imediat următor lui decembrie ’89, să reluăm și să continuăm drumul deschis de părinții noștri prin această zidire de mare preț care este Institutul/Academia Teologică din Arad. Se împlinesc anul acesta 200 de ani de când a fost întemeiat acest așezământ teologic și de cultură. Ei au semănat și s-au ostenit și noi am intrat în munca lor și suntem rodul acesteia. De aceea, și noua Facultate, care continuă Institutul/Academia, a luat numele celui mai bun și vrednic dintre înaintași, al ultimului rector al Academiei, cel care a probat lucrarea sa cu mărturisire și martiriu: Părintele Ilarion V. Felea.

S-a redobândit lăcașul vechii Academii Teologice, unde noi, urmașii lor, putem continua lucrarea de propovăduire, învățare și luminare a viitoarelor generații de preoți, mergând pe urma de lumină și pulbere de aur a vrednicilor noștri părinți. În procesul acesta de renidare la lucrarea lor sfântă, de redobândire a vechiului locaș, de reabilitare și reînnoire, s-a simțit acut nevoia unei Biserici, în care învățăceii în cele ale teologiei, atât studenți, cât și seminariști, să se roage, să slujească, dar mai ales să învețe aceasta.

Sunt culmi înfricoșate

Vasile Voiculescu

Sunt culmi înfricoșate în sufletele noastre,
Dar nimeni nu le suie și nimeni nu le-atinge,
Deasupra, peste neguri, furtună și dezastre
Pe ele niciodată lumina nu se stinge ...

Acolo răsăritul trimite-ntâia rază,
Amurgul tot acolo lucirea lui din urmă,
Pe fruntea lor lumina de-a pururi scânteiază
În chip de sărutare, ce-n veci nu se mai curmă.

Arareori un vultur cu aripe bălane
Rătăcitor ajunge pe culmi, dar nu mai zboară,
Căci prins adânc de vraja senilelor arcane,
Rămâne sus acolo și nu se mai coboară.

Interviul săptămânii

Unul dintre nepoții Părintelui Ilarion

întredeschide cartea neamului Felea

*La ceas de aniversare (încă sub forma unei pomeniri cu parastas la 61 de ani de la adormirea sa, în așteptarea prăznuirii după toată rânduiala), **dl. Onoriu Felea**, unul dintre urmașii Părintelui Ilarion Felea, nepot de frate (bunicul său a fost fratele Părintelui), a fost de acord cu multă amabilitate să ne răspundă la câteva întrebări. Chiar dacă nu l-a cunoscut personal, căci Părintele murise de zece ani ca martir la Aiud, atunci când nepotul său s-a născut, credem că duhul său a rămas în neam și vorbește și astfel, ca și prin locurile în care și-a săvârșit lucrarea.*

Stați sub umbra unui om sfânt, părintele Felea fiind în prag de canonizare. Nu este această aură de sfințenie o povară pentru dvs. personal, pentru familie, sau o ștachetă prea sus ridicată?

Pentru mine este o onoare că sunt nepotul unui așa mare om al Bisericii. Nu cred că este o ștachetă înălțată prea sus, pentru că noi toți, în neam, **am fost învățați să luptăm pentru ceea ce a făcut fiecare**. Suntem patru frați și fiecare și-a făcut o carieră în domeniul lui, pe forțe proprii, deci probabil este un lucru pe care îl avem în ADN. La fel și pr. Ilarion prin sacrificiul lui, iar noi suntem „setați” în aceeași direcție.

A fost comparat cu pr. Dumitru Stăniloae ca teolog...

Cu atât mai mult e o mândrie și o onoare pentru noi să fim descendenți ai unei astfel de personalități!

Vorbind de familie, am înțeles că vă trageți ca neam din Țara Moților. De acolo ați luat tenacitatea, pe care a probat-o întreaga viață, în primul rând duhovnicește, și Părintele Ilarion?

Probabil că este în ADN, cum am spus. Dar nu este greu pentru noi, în familie. De mici am fost obișnuiți să luptăm, să muncim, să ne facem fiecare câte un drum, o carieră. Eu nu am mers pe drumul Teologiei, ci am ales filmul, în care am fost un autodidact, dar lupt să mă specializez în acest domeniu cât mai mult.

Tânăr preot în satul natal, 1927

2011

Cel de-al doilea clopot, „*al Sf. Nicolae*”, fabricat în Germania, la Passau, a fost adus de pr. Călin Dragoș de la Olari.

Prin grija fratelui Iona Budai, pe parte inferioară a pereților se montează panouri pentru încălzirea Bisericii.

2019-2021

Când problemele avizelor au fost soluționate, s-a purces la pregătirea pereților pentru pictare, cu strat de frescă specială. Cânepa necesară prelucrării acestui strat a fost pregătită cu multă osteneală de sora Ioana din Aradul Nou.

A fost aleasă echipa de pictori bisericești, avându-l în frunte pe maestrul profesor Cătălin-Constantin Băluț din București. Aceștia au purces la începerea lucrărilor, în stil curat bizantin. Pictarea s-a încheiat la sfârșitul anului 2021.

2021

Biserica este acoperită cu un nou strat de șindrilă. Cel care s-a ostenit cu procurarea și cumpărarea acestui material cu totul special și deosebit tratat cu uleiuri special, cât și cu aducerea echipei de meșteri care să aplice solzii de lemn pe Altar a fost fratele Adrian Naghi.

În locul vechiului zid care îngrădește curtea Bisericii, a fost ridicat un nou zid. Echipa de meșteri care s-a ocupat de construcția lui este cea a lui Teofil Bălan.

Se începe săparea fundației pentru noul Altar de vară-Clopotniță.

2022

Altarul de vară a fost construit pe o temelie puternică, turnată de către meșterul Teofil Bălan și echipa sa din Arad. Structura de lemn construită pe respectiva fundație a fost

meșteșugită într-un frumos stil românesc transilvănean, de către meșterul Maxim Gheorghe din Beiuș.

Temelia de beton a Altarului de vară și cele două rânduri de trepte placate cu marmură de Rușchița, precum și Sf. Masă, au fost donate de fratele Iona Budai și soția sa, Maria. De cumpărarea și montarea șindrilei necesare acoperișului s-au îngrijit fratele Adrian Naghi și soția, Marcela.

Fam. Budai s-a ostenit și pentru realizarea celor șase noi cruci care împodobesc Biserica și Altarul de vară.

Spațiul dintre Biserică și zidul lateral a fost pavat cu piatră de Săpânța, aplicată pe pământ, cu rosturi de iarbă. S-a finalizat înfrumusețarea curții cu plante ornamentale.

Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era…: Constantin

„Așa vrea Dumnezeu, ca până la cele mai de seamă lucrări dumnezeiești să lucreze prin oameni pentru făptura Sa căzută oarecând «între tâlhari», pentru care, plecând cerurile, S-a pogorât, «chip de rob luând», făcându-Se El Însuși ceea ce nu era, om, pentru ca să găsească oaia cea pierdută. Deci prin om și prin mână de om întru preoție se iartă păcatele, se sfințesc darurile la Dumnezeiasca Liturghie, și celelalte Taine ale Bisericii tot prin om se săvârșesc.

Omul rânduit de Dumnezeu să alunge netocmirea și goliciunea lipsei de lumină și lucrare duhovnicească așezată pentru studenți, seminariști și pentru mulți alți credincioși, a fost ***ctitorul Bisericii, Constantin Beu și familia sa.*** *Fără voința luminată a acestui om, fără dragostea lui dezinteresată față de Dumnezeu și Biserica Sa, ridicarea acestei Case a lui Dumnezeu și a celor din preajma ei nu ar fi fost cu putință. Ridicarea lor a transformat totul într-un ansamblu monumental eclezial: Biserica propriu-zisă, Altarul de vară-clopotniță, fântâna cu cumpănă, Sf. Troiță și poarta maramureșeană dinspre capătul aleii conducătoare spre Biserică, tot ansamblul fiind din lemn de stejar, o pecete caldă care amprentează zidirea.”* (***Părintele Ștefan***)

Domnul Constantin Beu s-a născut la data de 22 ianuarie 1956, în localitatea Saligny din județul Constanța, într-o familie de oameni simpli și cu frica lui Dumnezeu, care se îndeletniceau cu păstoritul oilor și cultivarea pământului, fiind al treilea copil din cei patru ai lui Nicolae și Anica Beu. Această îndeletnicire – păstoritul – s-a transmis din neam în neam, străbunicii venind cu oile în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, din Mărginimea Sibiului și așezându-se în Dobrogea. Familia Beu din Mărginimea Sibiului era înrudită cu cea a Sfântului Mărturisitor Oprea Miclăuș din Săliștea Sibiului.

Cu multă trudă și osteneală, mai ales în păstoritul oilor, au fost ținuți copiii și trimiși la școli. După terminarea școlii primare și gimnaziale din localitatea natală, la sfatul duhovnicului său, protosinghelul Pimen Georgescu de la mănăstirea Cernica, dl. Constantin Beu dă examen la un liceu tehnic din București, cu profil CFR, dar cade din cauza unor părelnice deficiențe de auz. Rămânând acasă un an, va păstori în acest timp turma familiei. După sfatul aceluiași părinte, în anul următor ia cu succes examenul la liceul CFR, urmând cursurile în perioada 1972-1977 și fiind un elev model din punct de vedere al comportamentului și învățăturii. Aici a cunoscut-o pe viitoarea soție, Gabriela, cu care s-a căsătorit 8 ani mai târziu.

Din acest moment, cariera sa a intrat pe un făgaș bine definit și după, terminarea liceului, a intrat la Politehnică, Facultatea de transport material rulant, pe care a absolvit-o în anul 1983, fiind unul dintre cei mai buni studenți ai promoției sale.

După terminarea acesteia a urmat o meserie care i-a deschis căi noi de dezvoltare personală. În tot acest timp, duhovnicul său pe care l-a avut încă din copilărie, părintele Pimen Georgescu, a continuat să-i fie un bun povățuitor și învățător, el binecuvântând în 1991-1992 deschiderea de către Constantin Beu a unui atelier de reparații locomotive – întreprindere de pionierat în acei ani și act de mare curaj –, care a devenit încet-încet, cărămidă cu cărămidă, o mare lucrare și reușită profesională și socio-umană (firma are în prezent câteva sute de angajați), fiind „capodopera” vieții sale.

Mai târziu, prin intermediul soției Gabriela, i-a cunoscut pe părintele Petru Vamvulescu și familia sa, acesta, împreună cu preoteasa Laurenția fiindu-le nași de cununie și botezându-le cei patru copii: Mihaela, Ioana, Ionuț-Laurențiu și Ștefania-Casandra. Trebuie precizat că Gabriela Beu este nepoata de frate a preotesei Laurenția.

La dorința și îndemnurile părintelui Ștefan și ale preotesei Maria, au luat hotărârea de a începe lucrarea de ridicare a unei biserici pentru studenții Facultății de Teologie Ortodoxă din Arad. Din acest moment, bunul Dumnezeu a avut grijă de toate…

Biserica Sf. Maxim Mărturisitorul și Sf. Mare Mucenic Mina în date

La întocmirea acestei biografii a Bisericuței am folosit informațiile furnizate de părinții noștri slujitori.

Perioada interbelică

Problema amenajării unei capele în incinta școlii a fost o preocupare constantă a dascălilor Institutului de Teologie din Arad. Astfel, profesorul dr. Lazăr Iacob pleda încă din anul **1918** pentru amenajarea unui spațiu *„pentru diferitele trebuințe ale vieții seminariale"*, insistând ca dacă acesta nu putea fi amenajat, să fie destinată măcar o sală de clasă pentru

„rituale în care să fie cărțile necesare la serviciul divin și aici să se facă instrucția de cântare și tipic".

În **1934**, rectorul Teodor Botiș se pronunța în chip special pentru *„absoluta necesitate a existenței unei capele la Academia Teologică, din punct de vedere al educației viitorilor slujitori la altarul Domnului, și că înfăptuirea acestui vechi deziderat al Consiliului profesoral, în urma îndrumărilor primite de la Sf. Mitropolie nu se mai poate amâna".*

1937 – Amenajat în cea mai mare sală a clădirii și înzestrat cu toate cele necesare săvârșirii Sfintelor Slujbe (inclusiv Dumnezeieștii Liturghii), Paraclisul studenților, cu hramul „Sf. Ierarh Nicolae", a fost sfințit și teologii au început practica.

În timpul celui de-al doilea război mondial, la sfârșitul anului 1944 și începutul anului 1945, armata sovietică a rechiziționat clădirea monumentală a Academiei Teologice și a transformat-o în spital de campanie. Astfel a fost vandalizată și distrusă o parte însemnată a memoriei și tezaurului cultural și teologic din vestul țării. În **1948**, tăvălugul comunist instalat cu forța în România avea să desfiinţeze toate școlile teologice din Ardeal, în afară de cea de la Sibiu. Astfel cădea și Academia Teologică din Arad, cea mai veche dintre ele, după 126 de ani de existență neîntreruptă. Clădirea și terenul ei au fost confiscate de statul totalitar comunist și transformate inițial în sediu pentru Liceul Economic, perioadă în care a suferit și distrugerile unui incendiu. Mai apoi a devenit clădirea Liceului de Arte din Arad.

Primele încercări de după 1989

După redobândirea clădirii Facultății de Teologie de către Episcopia Aradului, în anul **1996**, în ziua de 1 octombrie, după săvârșirea Sfintei Liturghii la Catedrala Veche pentru începutul noului an universitar, în curtea clădirii Facultății a avut loc slujba de binecuvântare și de punere a pietrei de temelie pentru construcția unui Paraclis în incinta instituției teologice arădene. Prin grija părintelui ierom. Agapie Corbu, duhovnic II al Facultății de Teologie din Arad, a fost întocmit și un proiect pentru o biserică din lemn. Din pricina unor probleme de natură financiară, proiectul nu a putut fi realizat.

În același an **1996**, la parterul clădirii, în ultima sală din partea dreaptă, exact în sala în care a funcționat Paraclisul vechii Academii Teologice din Arad, a fost amenajată capela de rugăciune și practică liturgică cu hramul „Sf. Ierarh Nectarie", pentru elevii seminariști.

Împlinirea unui vis

La sfârșitul anilor '90, la propunerea și rugămintea preotului Ștefan (cadru didactic de atunci la Facultatea de teologie) și a preotesei Maria, care era verișoară cu soția ctitorului, Gabriela Beu, domnul Constantin Beu este de acord să ctitorească o Biserică-Paraclis pentru studenți teologi, elevi seminariști și credincioși, în curtea Facultății de Teologie din Arad.

1999-2001

Perioadă de întocmire a proiectului și de obținere a tuturor avizelor și autorizațiilor de construcție necesare.

2000

Părintele Ștefan este hirotonit întru diacon.

2001-2002

În data de 4 noiembrie 2001 s-au trasat balizele și axele clădirii. Trei luni mai târziu, când s-a primit și autorizația de construcție, s-a purces la săparea fundației, care s-a făcut de către studenții teologi împreună cu părintele Ștefan. Apoi, în luna mai

2002, a urmat turnarea temeliei, respectând toate indicațiile proiectului.

2003

Părintele Ștefan este hirotonit întru preot.

2003 - 2004

Pe parcursul anului 2003, s-au achiziționat bârnele pentru structura și construcția Bisericii, și a fost ridicată structura de lemn, precum și acoperișul, de către meșterul Grigore Hotico-Hodâș, cu echipa sa din Poienile de sub Munte, județul Maramureș.

Pardoseala Bisericii a fost placată cu marmură românească de Rușchița. Sf. Masă din Altar, cu picior în forma elementelor Coloanei fără de sfârșit brâncușiene, a fost donată de către SC Marmosim SA Simeria.

Iconostasul (împodobit cu icoane minunat realizate de către pictorița Angela Hanc din Arad), precum și mobilierul interior: scaunele, cele două strâni ale cântăreților și cele două închinătoare, masa specială de la proscomidiar, tronul arhieresc din naos și tronul cel de sus din Altar, au fost confecționate în lemn de stejar, de către sculptorul bisericesc Ioan Foșalău din localitatea Nemțișor, com. Vânători, județul Neamț.

Primul clopot, numit *„al Sf. Alexandru"*, a fost fabricat și adus din Voronej-Ucraina, fiind sfințit în 22 iunie 2004, iar ulterior ridicat în turla Bisericii, unde nu a putut fi folosit decât puțin timp.

În tot acest timp de edificare și finisare a tot ce înseamnă Biserica, au fost mereu prezenți studenți, foști absolvenți și tineri credincioși, care au sacrificat mult timp și energie pentru această lucrare.

26 iunie 2004

Cu voia lui Dumnezeu și binecuvântarea IPS Arhiepiscop Timotei Seviciu, în data de 26 iunie 2004, s-a săvârșit slujba de sfințire a lucrărilor – rânduială care permitea începerea săvârșirii slujbelor în Biserica-Paraclis.

2006

În fața Bisericii, în partea stânga-față, s-a ridicat o troiță în stil maramureșean, sculptată de către meșterul din același ținut, Ioan Deac, așezată și întru pomenirea celei cu un an înainte trecută la Domnul, preoteasa Maria-Fabiola Negreanu.

2007

În dreptul Altarului a fost construită o filigorie în formă hexagonală, cu structură de lemn pe temelie de beton, placată cu granit. Numită de noi și „pridvorul lui Solomon", a fost folosită inițial pentru spovedanii, când vremea permitea, dar ulterior și pentru slujirea Dumnezeieștii Liturghii, de primăvara până toamna, mai ales din cauza înmulțirii numărului credincioșilor participanți, și ulterior după apariției pandemiei.

În anii 2007-2008, pe aleea din fața Bisericii a fost amplasată o poartă din lemn, în același stil maramureșean, cu acoperiș din șindrilă/draniță, sculptată de același meșter maramureșean, Ioan Deac.

2008

Părintele Lucian este hirotonit întru diacon.

În spațiul dintre Biserică și zidul lateral stânga – latura de sud a curții se află fântâna forată la 40 de metri, construită în stil tradițional, inițial cu cumpănă.

2009

Părintele Lucian este hirotonit întru preot.

În interior, Paraclisul a fost tencuit, aplicându-se peste tencuială un strat de frescă albă, ca pregătire pentru viitoarea pictură. În chip deosebit s-a ostenit la tencuire pr. Casian, care pe atunci era teolog, absolvent al Facultății noastre.